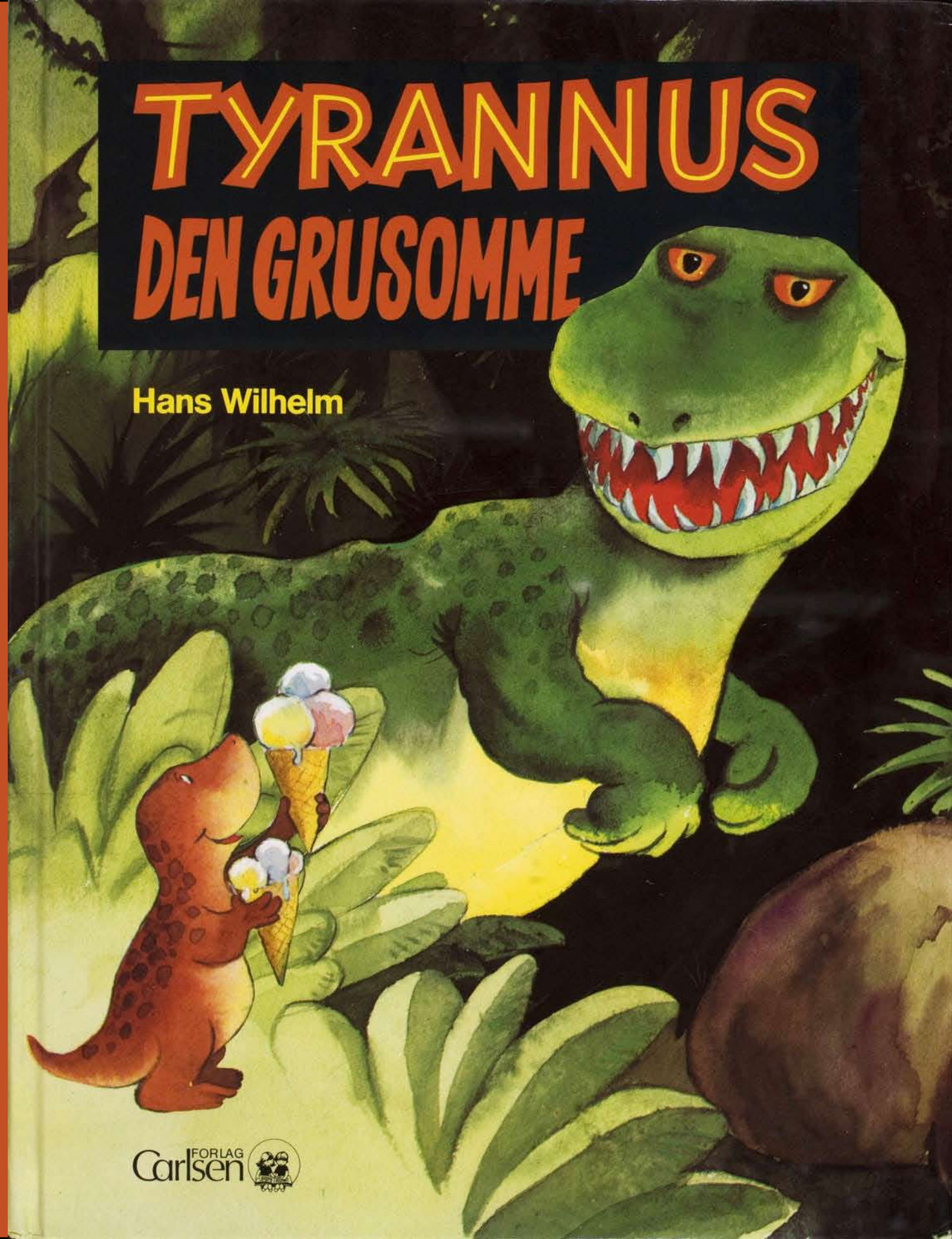

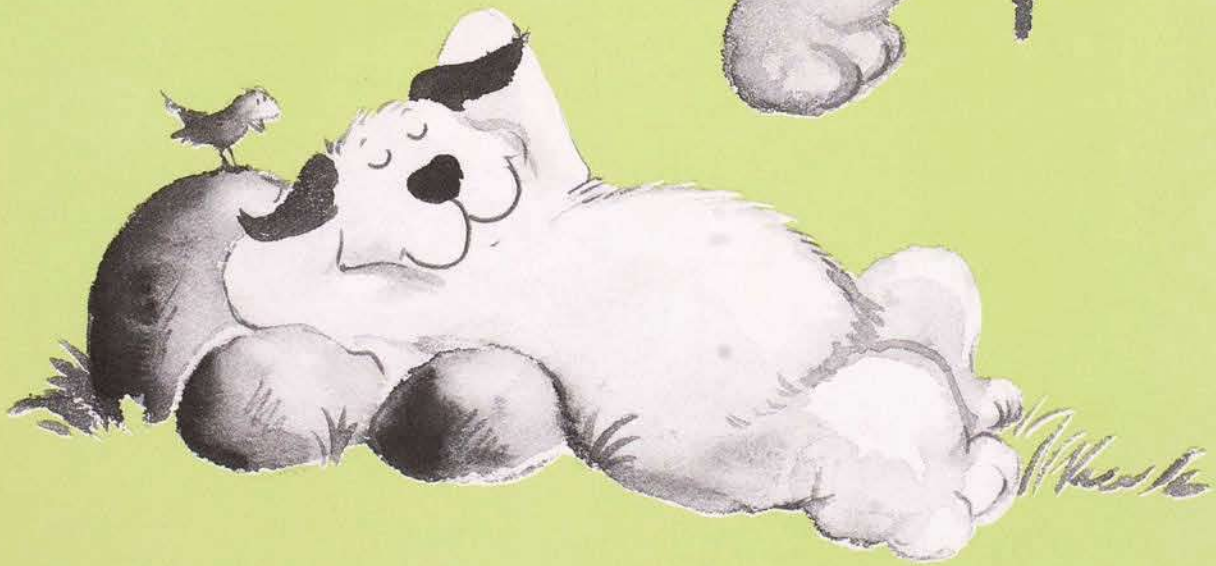
TYRANNUS DEN GRUSOMME

Hans Wilhelm

FORLAG
Carlsen

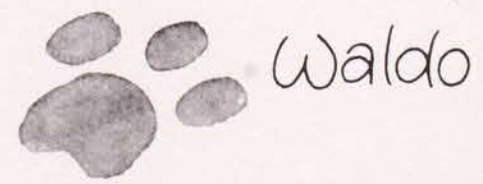
Copyright: Hans Wilhelm, Inc.

Waldo

**TYRANNUS
DEN GRUSOMME**

Hans Wilhelm

TYRANNUS DEN GRUSOMME

Oversatt av Marianne Uthaug

Originalens tittel: Tyrone the Horrible
© 1988 by Hans Wilhelm
Tekst og illustrasjon av Hans Wilhelm
Norsk utgave:
© 1989 Carlsen Forlag, Oslo
Trykt 1989 i Danmark
1. opplag 02.89./001004129
ISBN 82-424-0008-3

FORLAG
Carlsen

Dino var en liten dinosaur.
Han bodde sammen med foreldrene sine
inne i en stor, sumpet skog.

Det bodde mange andre dinosaurbarn
i nærheten av Dino.

De lekte sammen hver eneste dag,
og Dino var venn med alle
– bortsett fra en ...

Han het Tyrannus, men de fleste kalte ham Tyrannus den grusomme. Han var bare et barn han også, men han var mye større og sterkere enn de fleste andre.

Han var en skikkelig bølle – hvis du vet hva det er. For å si det som det er, så var han verdens aller første plageånd!

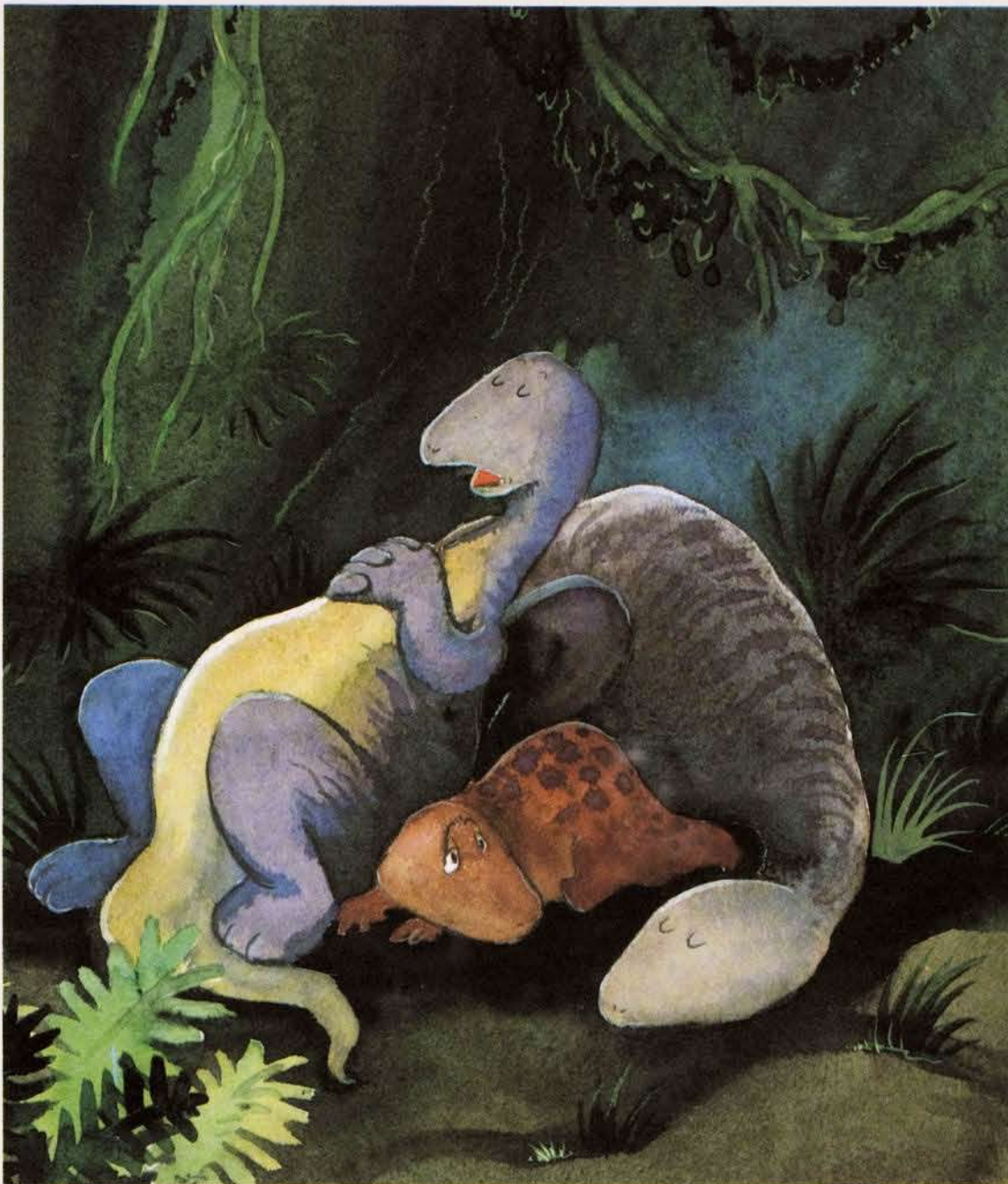
Tyrannus var spesielt begeistret for å plage Dino. Dino ble puffet og ertet, og hvis han hadde noe godt å spise, kan du være sikker på at Tyrannus tok det.

Dino prøvde å holde seg unna Tyrannus, men det lot til at Tyrannus ventet på ham hvor han enn gikk.

Natt etter natt lå Dino våken. Han lå og pønsket på hvordan han kunne unngå Tyrannus. Men det virket håpløst.

Lekekameratene til Dino prøvde å hjelpe.

En dag sa Raptus: «Dino, du må prøve å bli venner med Tyrannus.»

«Det er lettere sagt enn gjort,» sa Dino.

«For hvordan i all verden skal jeg klare å bli venn med en som har plaget og ertet meg bestandig?»

«Du må gi ham en gave og vise at du bryr deg om ham,» sa Raptus.

Dino tenkte lenge og vel. Hva for slags gave kunne han gi Tyrannus? Så kom han plutselig til å tenke på at Tyrannus pleide å stjele det Dino måtte ha av mat og godsaker.

«Gi en gave til Tyrannus?» sa han. «Vel, det er da verd et forsøk.»

Allerede samme ettermiddag gikk Dino for å finne Tyrannus.

«Se her,» sa Dino så vennlig han bare kunne. «Det er slik en varm og deilig dag, så jeg tenkte at du kanskje ville bli glad for å få en iskrem.»

Tyrannus tittet et øyeblikk på Dino. Deretter smilte han aldeles vemmelig. «Iskrem til meg? Så søtt!»

Tyrannus rev til seg iskremen. Så snudde han den opp ned og klasket den i hodet på Dino.

«Ha, ha, ha,» lo Tyrannus og labbet avsted. Dino kunne høre ekkoet av latteren lenge etterpå i skogen.

Neste dag fortalte Dino hele historien til Stella.

«Du tar det altfor alvorlig,» sa Stella.

«Ikke bry deg om den bøllen neste gang han kommer for å erte deg. Bare hold deg rolig.

Det er noe han vil forstå.»

«Det er ikke så lett å holde seg rolig når en er redd,» sa Dino. «Men jeg skal prøve.»

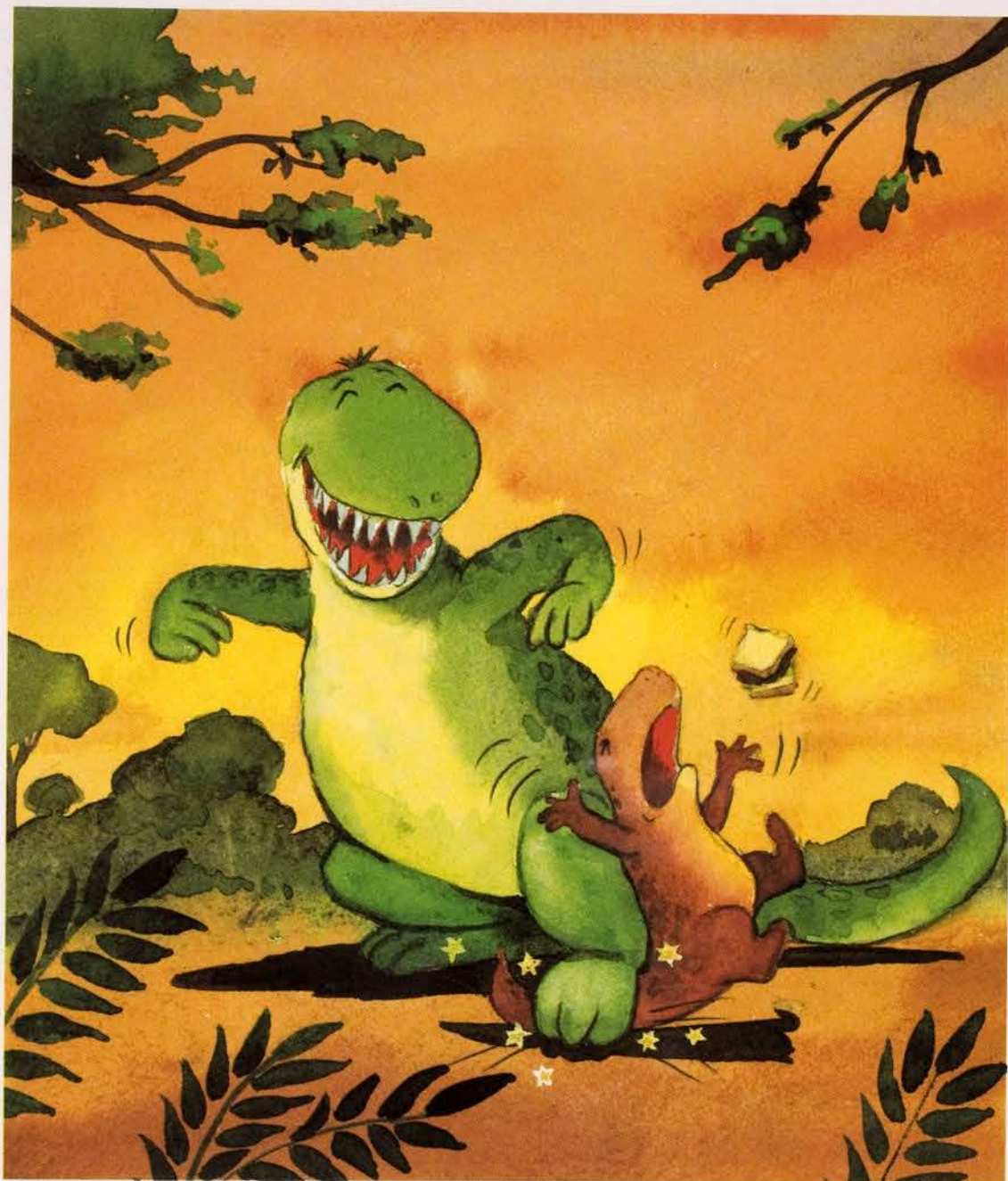

Så da Dino traff Tyrannus igjen, prøvde han å late som ingenting.

«Hei, din lille øglefjomp!» brølte Tyrannus da Dino gikk forbi. «Hvor er smørbrødet JEG skal ha?»

Dino lot som om han ikke hørte noe som helst, og prøvde ikke engang å stikke av. Han fortsatte bare rett frem.

«Det ser ut til at jeg må ordne det på min egen måte,» sa Tyrannus. Han trampet på halen til Dino helt til han slapp smørbrødet.

Dino forsøkte å skjule tårene sine. Men det gjorde veldig vondt.

Vennene til Dino ble rasende da de fikk høre hva Tyrannus hadde gjort.

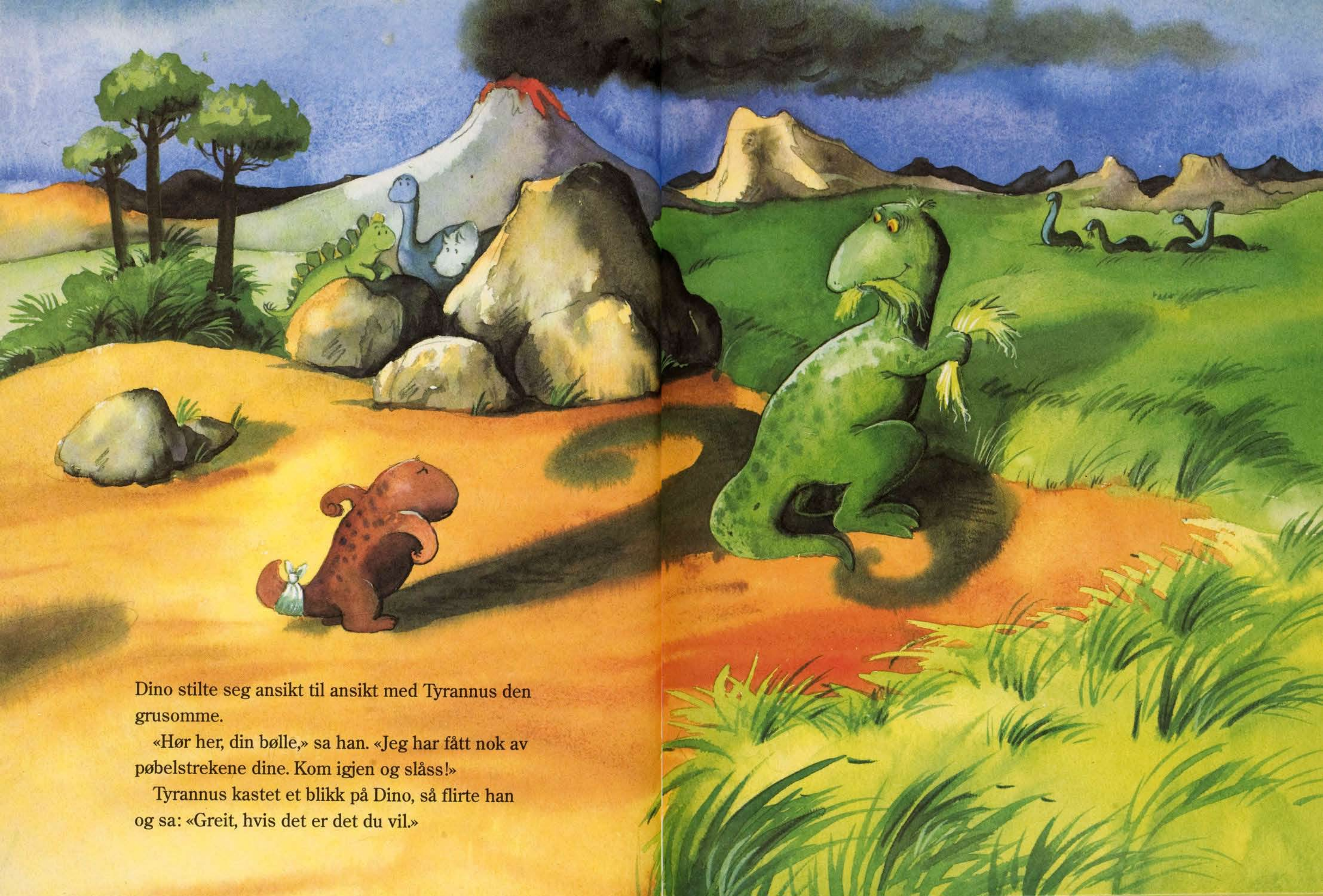
«Det er på tide å ta igjen!» sa Stego.
«Tyrannus har gjort deg nok vondt. «Ta opp kampen, og vis ham at du er en dinosaur du også. Du kan vinne en hvilken som helst kamp med ham. Tyrannus er bare litt stor i kjeften, det er alt.»

Dino var sint, han også. «Du har helt rett,» sa han. Kanskje jeg skulle ta opp kampen med ham, og få en slutt på dette en gang for alle.»

«Da slår vi til med det samme!» sa Stego.

Dermed marsjerte de fire vennene avsted for å finne Tyrannus.

Dino stilte seg ansikt til ansikt med Tyrannus den grusomme.

«Hør her, din bølle,» sa han. «Jeg har fått nok av pøbelstrekene dine. Kom igjen og slåss!»

Tyrannus kastet et blick på Dino, så flirte han og sa: «Greit, hvis det er det du vil.»

Det ble en meget kort kamp.

Lille Dino hadde ikke en sjanse mot sin store fiende.

«Jeg er så lei meg,» sa Stego. «Det var visst ikke så lurt allikevel. Du får bare gi opp. Noen plageånd er det ikke mulig å bli kvitt. Du får bare lære deg å leve med det, enten du liker det eller ikke.»

Men Dino likte det ikke.

«Det må da være mulig å bli kvitt en plageånd,» tenkte han.

Han grublet fremdeles da månen kom frem og stjernene fylte himmelen. Plutselig smilte han strålende.

«Der har vi det!» sa han til seg selv.

Etter det krøllet han seg sammen og var snart i dyp søvn.

Morgenen etter tok Dino smørbrødet sitt og la iveri inn i skogen som vanlig. Det varte ikke lenge før han traff på Tyrannus.

«Enda en godbit til meg? brølte Tyrannus. «Jeg håper den er god!» Dermed snappet han smørbrødet ut av Dinos hånd og svelget det i en eneste jafs.

Dino gikk videre så fort han kunne. Plutselig hørte han et forferdelig hyl.

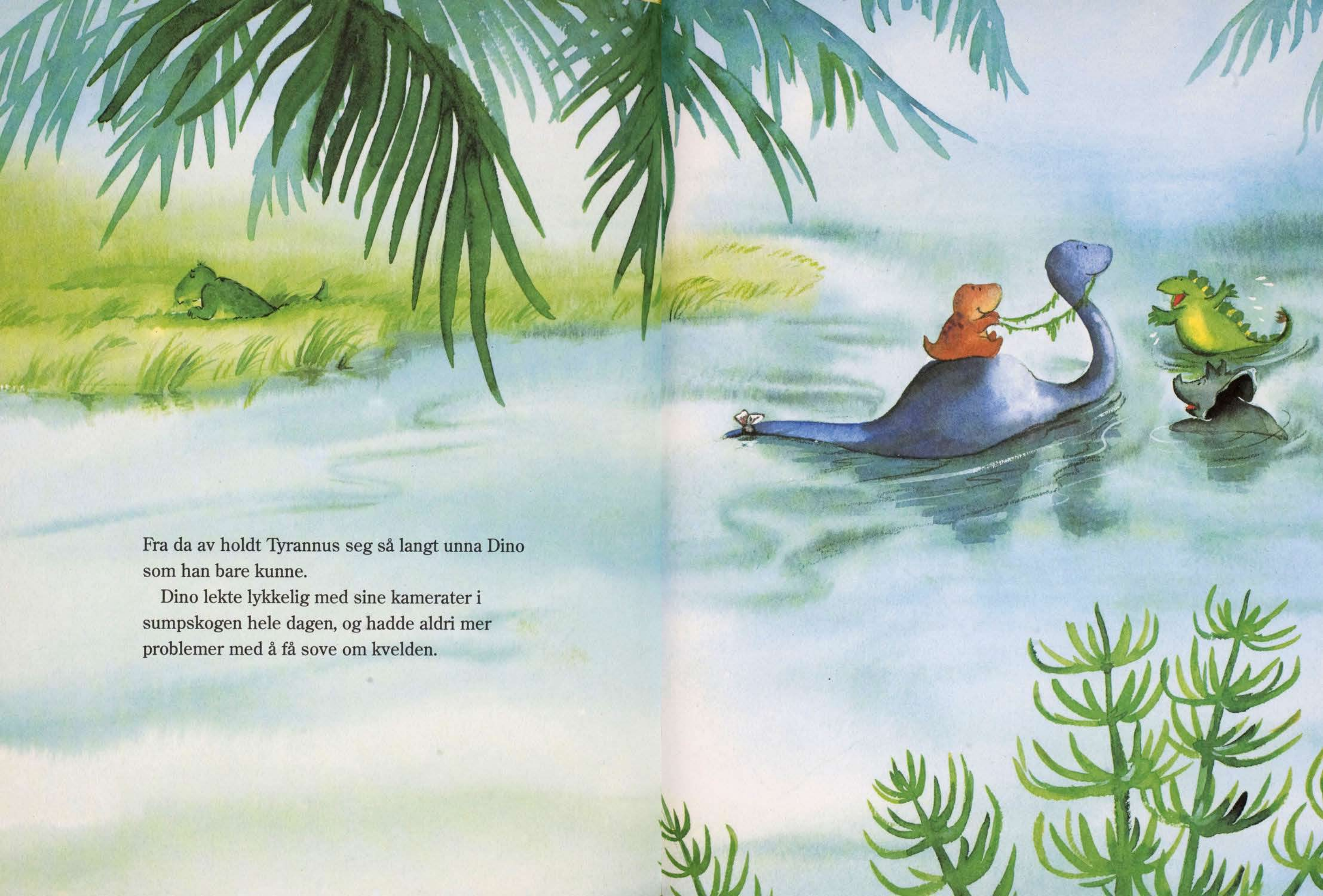

«ÆÆææææhhh!» Det var Tyrannus. Store flammer slo ut av munnen hans. «HJELP, jeg brenner,» ropte han. «Jeg dør! Jeg er forgiftet! HJELP, hjeeeeeelp!»

«Sludder!» sa Dino med en liten latter. «Det var bare et smørbrød. Jeg visste ikke at du var så ømskinnet. Jeg er nemlig meget glad i *dobbel-helsterk-rødpepper-smørbrød*. Det var jo trist.» Han snudde seg og gikk, og forlot den brølende og klagende Tyrannus.

Fra da av holdt Tyrannus seg så langt unna Dino som han bare kunne.

Dino lekte lykkelig med sine kamerater i sumpskogen hele dagen, og hadde aldri mer problemer med å få sove om kvelden.

Mange, mange år senere ble Tyrannus den
grusomme funnet av noen vitenskapsmenn.
Han så nok litt annerledes ut da, men det
vemmelige smilet hans var der fremdeles.